

Wim Lagae hekelt dat wielrennen een saaie gladiatorensport dreigt te worden. Hij pleit voor kleinere teams en beter gereguleerde sprintetappes.

De vlakke Touretappe naar Vittel kan de geschiedenisboeken in. Terwijl de beelden van de rechterelleboog van Peter Sagan massaal bekeken en gedeeld worden, raakt het grote plaatje helaas onderbelicht (DS 5 juli). Geprogrammeerde massasprints ontwaarden het wielrennen tot een saaie en drieste gladiatorensport. Waar blijven de vijf minuten wielermoed om eindelijk werk te maken van kleinere teams en strakkere regulering van sprintetappes?

Wanneer de voetbalcompetities zich nog opwarmen, is het wielrennen eventjes de baas op Europese sportzenders. Terwijl de VRT ons verwent met uren wieleramusement, zenden Eurosport en RTBF alle Tourritten integraal uit. Helaas werd er onder het mom van topsport tijdens twee etappes oervervelende televisie geserveerd. Hebt u vijf volle uren kunnen turen naar de doorgedreven duurtraining van de onvolprezen Guillaume Van Keirsbulck? Tot zijn verbazing kreeg hij zomaar vrije baan van het peloton, dat duidelijk niet begaan was met de wielersfans die zich op een spannende middag wielrennen verkneukeld hadden. Welkom in absurdistan: welgeteld één renner had er belang bij om zich in de kijker te fietsen, terwijl 193 renners uit de overige 21 ploegen de computergestuurde achtervolging in de gaten hielden. Toen de voorsprong van Guillaume het kwartier naderde, mochten de tempobeulen Thomas De Gendt en Julien Vermote met rustige vastheid en gespreid over 150 kilometers het gat dicht fietsen. Respect voor José De Cauwer en Michel Wuyts die ondertussen maar trivia van renners en weetjes over Schengen en Moezel oprakelden.

Smeuïge verhalen

En toen was het eindelijk tijd om ons op te maken voor een prangende finale. Of moesten we eerder hopen dat er geen bloed zou vloeien? Zowel sprinters- als klassementsploegen, ongeveer het volledige peloton dus, stormden naar voren. Om onduidelijke redenen moest klimbelofte Tiesj Benoot zich de pleuris fietsen in het Lotto-Soudaltrentje. Terwijl enkele klimmers nog net binnen de driekilometerzone tegen het asfalt smakten, vochten de sprintkoningen schouder tegen schouder een driest man-tegen-mangevecht uit. Waar het meestal bij 'net niet'-valpartijen blijft, liep het tijdens de slotmeters in Vittel volledig uit de hand. Niet alleen Sagan, ook ritwinnaar Arnaud Démare week serieus van zijn lijn af. Terwijl Nacer Bouhanni miraculeus overeind bleef, brak Mark Cavendish zijn schouder en ontsnapten John Degenkolb en Ben Swift aan zoveel erger.

Glijdt het 'oude' wielrennen niet af tot een drieste B-sport, wanneer het sportieve overruled wordt door de bokssportverhalen? Werd een opponent al dan niet opzettelijk de spoeddiensten in gemept? Welk zichzelf respecterend merk wil zich met deze smeuïge verhalen associëren? En illustreren doodsaai etappes niet treffend de stilstand van de koers?

Geen wonder dat veel jongeren al jaren afgehaakt zijn en de koers vooral de biotoop van de al dan niet actieve senior is. Geen verrassing dat de kijkcijfers in veel regio's blijven dalen. En hoe zou het toch komen dat het sportief o zo succesvolle Quick-Step Floors - dixit teammanager Patrick Lefevere - 'geen 100 euro extra sponsorgeld op straat vindt'?

Ondertussen woedt een storm rond de jurybeslissing om Sagan uit de Tour te zetten. De wielergoegemeente discuteert zich te pletter over ellebogen, kwaks en afwijken van zijn lijn. De vraag of een parcoursbouwer nog al die miserie van tactisch voorspelbare en levensgevaarlijke massasprintetappes of sprintklassiekers moet programmeren, is helaas niet aan de orde. En waarom durft de wielersector niet in te zetten op een vermindering van het aantal renners per team tot 7 of 6? Het zou alleen maar leiden tot minder verstikkende controle op het koersverloop en tot meer veiligheid. Ook de kostenbesparende voordelen heb ik in een eerder opiniestuk met Daam Van Reeth (DS 27 februari 2016) uitgewerkt.

De gekste dalers

Daarenboven dringt een strakkere regulering van de sprinttrentjes zich op. Denk aan het invoeren van een vijf- in plaats van driekilometergrens voor klassementsrenners, het beperken van de lead-out per team tot maximum drie en twee renners tot respectievelijk vijf en één kilometer voor de streep.

Enkele maanden geleden maakten de organisatoren van de Tour, Giro en Vuelta bekend om vanaf 2018 het aantal renners per team van negen naar acht te verminderen, net om spankracht en veiligheid te verhogen. Omdat deze beslissing zo veel voeten in de aarde had, zou het van naïviteit getuigen te denken dat organisatoren en teams vragende partij zijn voor nog kleinere teams. Bovendien deinzen organisatoren er niet voor terug om nog eens een ouderwets 'brood en spelen'-initiatief in te voeren.

Herinnert u zich het Pirelliklassement van de beste daler dat de organisator van de Ronde van Italië zou invoeren? In een innovatieve bui zou de Giro d'Italia tien afdalsegmenten chronometrereren. Het podium van de gekste dalers werd gesponsord door het gelijknamige bandenmerk, dat gierende wielersbanden baanvast door de listige bochten zag scheuren. Na bakken kritiek werd het overhaast gecommuniceerde klassement met frisse tegenzin ingetrokken. Als staaltje van oude politieke wielercultuur kon dit tellen.

Ook daarom dringt een mentaliteitsverandering zich meer dan ooit op. Net zoals we vandaag in de zesdaagsen geen zes dagen en nachten meer fietsen, moet de wielersector de kosten en baten van massasprintetappes durven af te wegen. Op weg naar een authentiek spannende en veilige sport lijken de sprintetappes - bij ongewijzigde regulering - in een doodlopende straat te eindigen.

